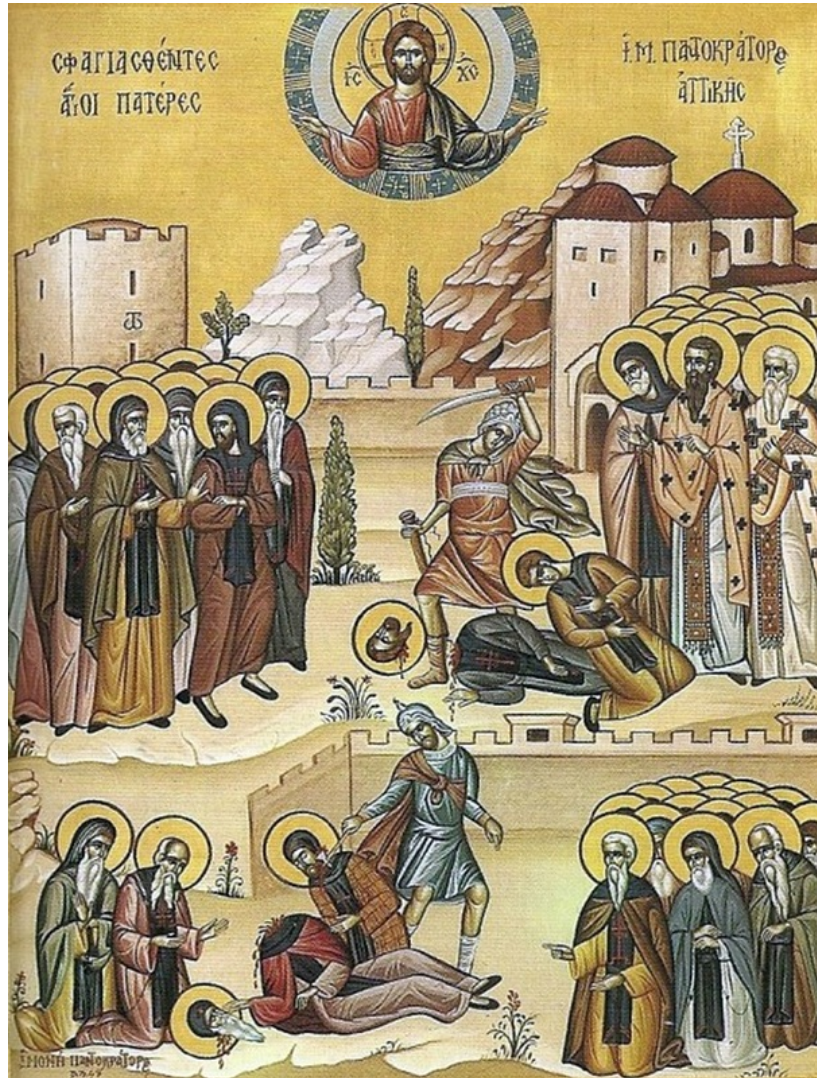

Συναξάρι Αγίων Όσιομαρτύρων Ίεράς Μονής Παντοκράτορος Νταού
Πεντέλης, + Τρίτη τής Διακαινησίμου.

Τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα τοῦ 1680 Ἀγαρηνοὶ Πειρατὲς λεηλατοῦσαν καὶ ἐρήμωναν τὰ παράλια μέρη τῆς Ραφήνας. Κάποιος ὑπῆρέτης τῆς Μονῆς, ἀπὸ φθόνου κινούμενος, συννενοήθηκε μὲ τοὺς πειρατὲς νὰ τοὺς ὀδηγήσει ἀσφαλῶς στὴν Μονή, μέσω ἑνὸς μυστικοῦ περάσματος πού γνώριζε.

Οἱ Πατέρες, ἔχοντας πολλές φορές ὑποφέρει ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ λεηλασίες, εἶχαν κατασκευάσει ὡς τελευταία ἐξοδο κινδύνου ἓνα ὑπόγειο τούνελ ὅπου ξεκινοῦσε ἀπὸ τὰ δεξιὰ τοῦ Ἱεροῦ καὶ κατέληγε στὴ Ραφήνα. Μέσω αὐτῆς τῆς σύραγγας, ὁ προδότης ὀδήγησε τοὺς βάρβαρους στό Μοναστήρι ἀνήμερα τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ πειρατὲς αἰφνιδίασαν τοὺς

Μοναχούς, πού τούς βρήκαν όλους συναγμένους στην Έκκλησία, μέ αναμμένες τίς λαμπάδες, νά ψάλλουν τό τελευταῖο «Χριστός Ἀνέστη» τῆς Πασχαλινῆς Θείας Λειτουργίας. Ἡ σφαγή πού ἀκολούθησε ὑπῆρξε καθολική καί ἡ λεηλασία ὀλοκληρωτική. Βρήκαν φρικτό μαρτυρικό θάνατο 179 Μοναχοί.

Κανέννας δέν θά εἶχε σωθεῖ ἀπό τήν Ἀδελφότητα, ἐάν λόγω τοῦ Πάσχα δέν ἀπουσίαζε στό Μετόχι «Χερσοακκούλι» ἕνας ἀπό τούς Ἱερομονάχους τῆς Μονῆς. Ἐπιστρέφοντας τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα στό Μοναστήρι του, εἶδε σέ μικρή ἀπόσταση ἀπό αὐτό μέσα στό δάσος, κατακρεουργημένα σώματα μοναχῶν. Φοβισμένος, κατευθύνθηκε πρὸς τήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἀγναντεύοντας τήν γύρω περιοχὴ διέκρινε στόν ὄρμο τῆς Ραφήνας πειρατικά καράβια καί ἀντιλήφθηκε τί εἶχε συμβεῖ. Τήν Δευτέρα μετά τό Πάσχα ὅταν ξημέρωσε, εἶδε τά πλοῖα τά πειρατικά νά σηκώνουν ἄγκυρα καί νά ἀπομακρύνονται στό πέλαγος. Τότε ἔσπευσε καί κατέβηκε στό Μοναστήρι του... γιά νά ἀντικρῦσουν τά μάτια τοῦ σκηνές φρίκης.

Ποῖός εἶναι σέ θέση νά διηγηθεῖ τά δάκρυα καί τούς θρήνους πού ἔκανε; Μπαίνοντας στην Μονή ἔκλαιγε, φώναζε γοερά, χτυποῦσε τό στήθος του βλέποντας τήν Ποίμνη τοῦ Χριστοῦ πεσμένη στή γῆ σάν πρόβατα πού κατασπαράχθηκαν ἀπό λύκους. Γιατί πράγματι φοβερή καί ἀφόρητη σφαγή ὑπέστησαν οἱ δοῦλοι καί Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας δέχτηκε τό χτύπημα ἀπό τόν ὦμο μέχρι τόν ὄφαλό, ἄλλος πριονισμένος στά δύο κείτονταν κάτω, ἄλλος χωρίς χέρια καί πόδια ἔμοιαζε τό σῶμα του σάν ἄψυχο ξύλο, ἐνῶ ἄλλος δέχτηκε τό χτύπημα ἀπό τήν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ μέχρι τόν τράχηλο. Εἶδε ἱεροπρεπεῖς Γέροντες πού κρατοῦσαν σφιχτά ἀκόμη στό χέρι τους τό ἀντίδωρο νά βρίσκονται ἄθλια κακοποιημένοι, γδαρμένοι, ἀτιμασμένοι, ἐνῶ πολλοί ὅσοι ἄνδρες μέ τήν ὀδύνη ζωγραφισμένη ἀκόμα στά πρόσωπά τους εἶχαν σταυρώσει τά χέρια, δεχόμενοι σέ στάση προσευχῆς τόν θάνατο. Ὅλοι εἶχαν ὑποστεῖ διαφορετικό Μαρτύριο ἔχοντας βάψει μέ τό αἷμα τούς ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦτον τόν τόπο. Ὅμως ἐνῶ τά σώματά τους βρίσκονταν κομματιασμένα στή γῆ, τό φρόνημά τους ἦταν στόν Οὐρανό, ἀφοῦ ποτέ ὅσο ἔζησαν ὡς Μοναχοί δέν φρόντισαν τό σῶμα τούς ἀλλά « πάντοτε τῆ νέκρωση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶχαν ἀποτυπωμένη στό σῶμα τους» γιά νά ζωοποιηθοῦν στην ἄλλη ζωή. Πέρασαν ὅλη τους τή βιοτή εὐάρεστα στό Θεό, ζώντας ζωή ἰσαγγελη μέ ἀδιάλειπτη προσευχή καί στολίζοντας τίς ψυχές τους μέ ἀρετές. Καί μέ τό μαρτυρικό τέλος τους πρόσθεσαν ἀρετή πάνω στην ἀρετή καί κατετάγησαν στό χορό τῶν Ὁσιομαρτύρων.

Γιά αἰῶνες ὁ τάφος τῶν 179 πατέρων παρέμενε ἄγνωστος ἕως ὅτου τό Σεπτέμβριο τοῦ 1965, κατά τήν πραγματοποίησι ἔργων ἀνανέωσης τοῦ

δαπέδου στό ἐσωτερικό τοῦ καθολικοῦ, ἐντοπίσθηκαν τάφοι μέ ὀλόκληρα λείψανα μοναχῶν.

Στή συνέχεια, σέ ἄλλα σημεία τοῦ δαπέδου πού πραγματοποιοῦνταν ἐργασίες, βρέθηκαν καί ἄλλοι τάφοι καί λείψανα, που βρίσκονταν ἐντός αὐτῶν καί ἀνέβλυζαν ἄρρητη εὐωδία.

Ἡ προσπάθεια τῆς ἀνεύρεσης τῶν ὑπόλοιπων σωμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων συνεχίστηκε, ὅταν ὑστερα ἀπό ὀρισμένα χρόνια ἐντοπίστηκαν καί ἄλλα σέ παρακείμενο τοῦ καθολικοῦ χῶρο.

Σήμερα, τά λείψανα φυλάσσονται σέ λάρνακα στόν πρόναο τοῦ καθολικοῦ, καθῶς καί σέ ἐϊδικό χῶρο, πού ἔχει οἰκοδομηθεῖ καί διαμορφωθεῖ πρὸς τόν σκοπό αὐτό δίπλα ἀπό τό καθολικό.